

Dodaqlarında təbəssüm, gözündə ümid...

Yalan söyləmişdik, aldatmışdıq doğmalarını. 2014-cü ilin 26 dekabr günündə yazmışdıq, demişdik ki, Nurəngiz xanım harasa, uzaq, çox uzaq bir səfərə çıxıb; amma mütləq dönəcək, qayıdacaq...

Deyilənlər gəldi başa!.. "Bu minvalla bu böyük dünyamıza eyni kədərimizlə eyni cür qərrib düşdük".

Aldatmışdıq onu... Lap körpəliyindən!

İtkilərini, itirdiklərini bir özgə adla anlatmışdıq; tay-tuşları nənə-baba qucağında nazlanan məqamlarda ona "sə-ninkilər uzaq, çox uzaq bir ölkəyə gəzməyə gediblər, haçansa dönəcəklər, qayıdacaqlar, - demişdik. - Demişdik, gediblər bəxt axtarmağa, gediblər Günəşə, ulduza, Aya..."

Köhnə vərdislərimizlə yenə bir aradaydıq; yenə də təzədən, hamısı təzədən... Bu dəfə ruhunu aldatmadaydıq... Aldadıb durmuşduq özümüzü də: "Nurəngiz xanım ölməyib, bizimlə bir yerdə, aramızdadı" - deyirdik.

Divardan şəkili baxıb gülürdü.

Araya düşən boşluğa baxıb gülürdü. Özümüzü aldatmamıza, özümüzü aldatdığımızı özümüzü inandırmaq istədiyimizə görə gülürdü bizə. Gerçək, həqiqət olan təkcə onun təbəssümüydü.

Başımız öz yalanımıza qarışdığından görmürdük bu gözəl təbəssümü də...

"Ölməyib, - deyirdik, - aramızdadı, bizimlə bir yerdədi" - deyirdik.

Baxırdı şəkildən, gülürdü yenə. Daha son qoymuşdu aldanışlara. Daha uşaq deyildi ki! "Bilirdi söz nədi, məhəbbət nədi..."

Martın 5-də anım mərasimi yenə də sənətsevərləri bir araya gətirmişdi. Xalq yazıçısı, AYB-nin sədri Anarın dedikləri həyatın gerçək üzü, reallığıydı: "Əlamətdardır ki, 8 Mart Qadınlar bayramı ərəfəsində böyük Azərbaycan şairi Xurşidbanu Natəvanın adını daşıyan klubda gözəl şairimiz Nurəngiz Günü xatırlayırıq. Mən onu gənlik illərində radioda işlədiyim vaxt gözəl, məlahətli bir radio-televiziya işçisi kimi tanımışdım... Nurəngiz xanımın itkisi hamımızın itkisi, ağrısı hamımızın ağrısıdır. Xatirəsi hamımız üçün əzizdir".

Onunla tanışlığının səsdən (radio diktoru idi) başladığını, şeir yazması səbəbindən səs tanışlığının söz doğmalığına keçdiyini söyləyənlər də oldu. Sonra da unudulmaz xatirəsinə həsr etdikləri şeirləri oxudu qələm dostları. Mənsə elə çox istəyirdim unudulmaz xalq artisti Sara Qədimovanın bənzərsiz müğənnimiz Rübabə xanım Muradova haqqında söylədiklərinin lent yazısını səsləndirən olaydı. Sara xanım beləcə də söyləyib o xatirəsində: "Rübabə Muradova ömrü boyu bir zəng səsini gözlədi... Ömrü boyu. Ən yüksək fəxri

ad alanda da, ömrünün ən sevincli anlarında da yalnız o telefon zəngini gözlədi. Lap son nəfəsinə kimi".

Nurəngiz xanımın "Tanrı"sının, "Ağ qanadları"nın, "Günəşə dua"sının bir adı da elə ömrü boyu gözlədiyi o zəng səsidir. Bütün yazdıqları o zəng səsinin intizarıydı.

Dodaqlarında təbəssüm, bəbəklərində ümid və qürur, içində ağlamaq ehtiyacı - beləcə gedirdi o səsə doğru. Ağ çiçəkləri tükənib bir payıza yarpaq olunca, qopub əsən ruzigarlarda, varaq-varaq olunca dönmədi, qayıtmadı bu yoldan.

Dəyişməyən xislətimizlə yenə də aldatmaq istədik onu; "ölməyib, yaşayır, sağdır" təsəllimizlə. Özümüzdən danışmaq, özümüzə lazım olanı demək, dilə gətirmək üçün bu mövzu necə də cazibədar, uyarlı, düzü-düzünəydi...

Xatirəsi də öz xeyirxah varlığı kimidi; hər kəsin özünü ifadə etməsinə yol açdı. "Başının məğlub eşqini" dodaqlarında təbəssümüylə ovuda-ovuda qalmışdı şəkli...

Gerçək olansa Nurəngiz xanımın ömrü boyu qamçıllamaq istədiyi boşluq idi. Hər kəsə doğma təbəssümüylə gülmüsünürdü bu boşluqdan. Arxada qoyub gəldiyi sarp enişlərlə, çiyininin Günəş tayası ilə bu boşluqdan keçib özünə, məhz özünə doğru getməkdəydi.

Nurəngiz xanımı mütaliə etmək, oxumaq heç də onu anlamaq, başa düşmək deyil. Heç yanında olmaq, eyni coğrafi məkanı bölüşmək də! Bunun üçün ilk növbədə onun titrək, sevgiyə güvənli, insanlığa inamlı dünyasını yaşamaq lazım idi... Məhz yaşamaq! Elə yaşamaq ki, bu dünyanın, bu torpağın sarı, isti günəş tellərindən yoğrulduğuna, bu torpağın ulu nənəsinin Gün xanım olmasına bəslədiyən inamından bircə nöqtəlik, vergüllük belə geri durmayasan, özünə, əhdinə, ilqarına xəyanət etməyəsən.

Hərdən düşünürəm ki, Nurəngiz xanım öz köçünü axşam qaranlığına, üfəqə çəkib aparən günəşin cismindən qopub qalmış bir əlçim şəfəq, nur kimiydi. Ya elə küləklərin axarınca öz köçünü çəkən bulud parçasından qopub qalmış bir əlçim xatirəydi. Bu səbəbdən də həmişə harasa can atırdı. Ayrılıb qaldığı canın - günəşin, buludun tamlığına qovuşmaq istəyirdi.

Xalq yazıçısı Anarın yazdıqlarında: "Ömrünün son günlərində atam mənə qədim, çox qədim bir papirus kağızını xatırladırdı..."

Ömrünün son illərində Nurəngiz Gün onu ruhən duyarlara bir əlçim pəmbə (məhz pəmbə) bulud parçasını xatırladırdı... Elə bil çəkisizlikdəydi. Lap qov kimi... Elə o papirus kağızı kimi kövrək, xəzan yarpağı kimi duyğuluydu. O bir əlçim pəmbə bulud topası iç dünyasının, xatirələrinin əlində şar kimi havada süzməkdəydi. Pərişan idi. Və elə bil ki, haradasa ona (məhz ona, ondakı gözəlliyə) qarşı belə sərt davranmasına görə taleyin və Tanrının yerinə sıxıntı çəkirdi.

O sıxıntını duya bilməyənlər Nurəngiz xanımdan yeddi köynək aralı olanlar idi.

Yazıçılar Birliyinin Natəvan klubunda keçirilən anım günündə bütün bu deyilənləri birər-birər keçirirdim iç dünyamdan. Bəlkə elə bu unudulmaz tədbirin təşkilatçılarna, AYB rəhbərlərinə, mərasimdə iştirak edənlərə anasının - tanınmış şair Nurəngiz Günün xatirəsini əziz tutduqlarına görə minnətdarlıq edən millət vəkili Jalə Əliyeva da bunları düşünürdü; özü də daha məhrəm, daha kövrək və vəfalı bir yaddaşla!

Sərvaz HÜSEYNOĞLU